

[Munch-Petersen.]

er berettiget til at anerkendes som Krigsinvalid, og hvor høj en Grad af Invaliditet der skal tillægges vedkommende. Det er det eneste Spørgsmaal, man skal afgøre, og netop dette Spørgsmaal maa Krigsinvaliderne da være særlig sagkyndige til at bedømme. Og det kan da aldrig være saaledes, at Krigsinvaliderne skulde have nogen særlig Interesse i, at andre, der ikke er Krigsinvalid, blev anerkendt som saadanne.

Det er dog ikke saadan, at de Personer, der efter dette Forslag kommer til at sidde i Invalidenævnet, skulde dømme i deres egne personlige Sager, men de skal dømme i Sager, som angaar andre, der søger Understøttelse som Krigsinvalid eller ønsker sig en højere Invaliditetsgrad tillagt end den, der i Øjeblikket er dem tillagt. Jeg kan ikke se andet, end at netop Krigsinvaliderne selv maa være de mest interesserede i, at ikke Folk anerkendes som Krigsinvalid, som ikke er Krigsinvalid, og i, at hele denne Ordning virkelig tilrettelægges paa en saa retfærdig og tilfredsstillende Maade som muligt.

Derimod har Kravet om, at en sønderjysk Læge, der selv har deltaget i Krigen, skal have Sæde i Invalidenævnet, vundet bedre Anklang rundt omkring. Det er ogsaa blevet anerkendt fra vore Modstanderes Side, og der forlyder noget om, at det bl. a. er paa dette Grundlag, at man forhandler om en Ændring af den bestaaende Lov.

En anden Indvending, der er rettet imod vort Lovforslag, gælder dets Bestemmelser om et Valutatillæg. Vi mener, at et saadant Valutatillæg er retfærdigt, især i en Grænseegn, fordi Kronens stærke Nedskæring faktisk stiller Folk forskelligt paa den ene og paa den anden Side. Vi er Modstandere af Kronenedskæringen og ønsker, at den arbejdende Befolkning skal have Erstatning for det Tab, den derigenem har lidt, og det ønsker vi saavel for Sønderjydernes som for Krigsinvalidernes Vedkommende.

De Indvendinger, der er rejst imod vort Forslag, er efter vor Opfattelse af saa ringe Vægt, at vi har ment det fuldt berettiget at fremsætte det paa ny nøjagtigt i samme Form, som det havde sidst, da vi forelagde det her i Tinget. Vi haaber, at den Kendsering, at vi har faaet rejst dette Spørgsmaal, under alle Omstændigheder skal føre til Forbedringer for Krigsinvaliderne i nogen Grad, selv om ikke alt gennemføres, hvad vi her foreslaar. Vi haaber, at man

vil sætte lidt Tempo paa de forskellige Undersøgelser, man har i Gang, at man vil komme med positive Forslag fra anden Side, og vi appellerer til hele Befolkningen om at understøtte Krigsinvalidernes rimelige Krav.

Det fjerde og sidste Forslag, som jeg her skal forelægge, er Forslaget fra i Fjor om *Vejledning i seksuel Hygiejne, om Svangerskabsforebyggelse, Svangerskabsafbrydelse m. v.*

Dette Forslag blev ganske vist sat til første Behandling i Fjor, men ingen af de ærede Medlemmer følte Trang til overhovedet at udtale sig om Lovforslaget. Det kan i og for sig ikke undre; jeg forstaar saa udmærket godt, at især de ærede Medlemmer fra Regeringspartierne maa have Vanskelighed ved at udtale sig om dette Forslag, fordi det indeholder ganske almindelige og selvfølgelig sociale og demokratiske Krav, som i mangfoldige Aar har været rejst fra Socialdemokratiet og delvis ogsaa fra Det radikale Venstres Side, medens man samtidig vægrer sig ved fra Regeringens Side at gennemføre disse selvfølgeligelige og nødvendige Foranstaltninger.

Muligvis kan det ogsaa skyldes, at man ikke synes, at det er pønt at snakke om disse Ting. Man er efterhaanden blevet meget sippet her i Landet, og det er muligt, at det høje Tings ærede Medlemmer ikke synes, man kan debattere disse Ting, og man synes heller ikke at have tilendbragt de mange Overvejelser, man har i denne Sag. Man hører meget lidt til den Kommission, der er nedsat. Derimod hører man til forskellige Retssager, der føres mod ulykkelige Kvinder, der har forbrudt sig mod de gældende Straffeparagraffer, eller føres mod Læger, som har hjulpet dem i deres Nødssituation.

Da det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch under Finanslovdebatten rejste Spørgsmaalet til Undervisningsministeren om seksuel Oplysning i Skolen, svarede Undervisningsministeren, at han ikke havde overvejet Spørgsmaalet; men det var et meget vanskeligt Spørgsmaal! Og det er overhovedet den Maade, hvorpaa man stadig viger uden om dette Spørgsmaal baade paa det ene og det andet Omraade: man svarer ikke direkte, man har endnu ikke endt sine Overvejelser! Og imedens gaar Sagerne deres Gang, Retssagerne mod ulykkelige Kvinder, Retssager mod Læger, som har hjulpet disse Kvinder i deres Nødssituation, Retssager, som ensidigt rammer de ubemidlede Kvinder, og som netop er vendt imod Underklassen.

Som jeg fremhævede, første Gang jeg